

Sygnatura akt VI W 849/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 roku

sprawy przeciwko D. P. synowi K. i M. z domu M.

urodzonego (...) w O.

obwinionego o to, że

w dniu 09.12.2014 r. do godz. 20:30 w Siedzibie Straży Miejskiej W. przy ul. (...), będąc użytkownikiem pojazdu marki O. o nr rej. (...), w nadesłanym piśmie nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 01.02.2014 r. o godz. 10:00 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 24 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinionego **D. P.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

D. P., jako właściciel Biura Usług (...), leasinguje od (...) Grupa (...) A.samochód marki O. numerze rej.(...).

W dniu 1 lutego 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 10.00 na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 74 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

D. P. został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony pojazd, którego kierujący w oznaczonym czasie i miejscu dopuścił się wykroczenia.

D. P. nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione mu pytanie. W piśmie z dnia 1 marca 2014 roku, skierowanym do Straży Miejskiej stwierdził, że „na podstawie przesłanych dokumentów (fotografii) i własnej pamięci” nie jest w stanie określić, kto kierował wówczas pojazdem.

dowód:

notatka służbowa k. 4;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby wraz z potwierdzeniem odbioru k. 9-12,15;

pismo obwinionego k. 16;

informacja (...) Grupa (...) Agricole k.14.

W postępowaniu jurysdykcyjnym D. P. nie uczestniczył, nie stawiając się na wezwanie Sądu.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. D. P. doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej samochodem marki O. w dniu 1 lutego 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 24 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzielił, tłumacząc to jakością dostarczonej mu fotografii i swoją niepamięcią.

Tymczasem udzielenie żądanej przez Straż Miejską informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony nie potrafił bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, gdy przekroczono nim dopuszczalną prędkość Na żądanie Straży Miejskiej, nie był tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na nim obowiązku.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508). Z tego względu tłumaczenie obwinionego, że nie pamięta, która z osób, którym zezwolił na poruszanie się należącym do niego pojazdem, kierowała nim w oznaczonym czasie i miejscu, nie tylko nie zwalnia go od odpowiedzialności karnej, ale stanowi jej istotę. Jako posiadacz samochodu, wziął on na siebie określone obowiązki. Jednym z nich jest wiedza

na temat tego, kto – poza nim samym- porusza się tym pojazdem i wskazanie takiej osoby na żądanie określonych organów.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinionego, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał D. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiary kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając D. P. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.